



Ὁ Τάρος Νικόλαος Β'

κολουθεῖ ἀτάραχος τὸ ἔργον του, ἂν δὲ οἱ θεαταὶ εἶναι πολλοὶ, φιλοτιμεῖται νὰ διαπρέψη χειριζόμενος τὴν μάχιαν καλλιτεχνικῶς ὡς ὁ μουσικὸς τὸ ὄργανόν του ἢ ὁ ζωγράφος τὸν χρωστήρα. Ἄλλ' αἱ κραυγαὶ τοῦ ἀκρωτηριαζομένου ἀποθνήσκουσιν ὀξύτεραι, διότι ἡ πρῶν δακνεὶ ἤδη τὰ ὀστά. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα οἱ μαθηταὶ ἐτοιμάζουσιν ἐπιδέσμοις καὶ ἐπιφράγματα πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος, εὐθύμως διαλεγόμενοι περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ τελευταίου μελοδράματος ἢ τῆς πιθανῆς πτώσεως τοῦ ὑπουργείου. Ἄλλ' ἤδη ἀντηγεῖ τελευταία τις κραυγή. Τὸ ἔργον τῆς πρῶνης ἐτελείωσε καὶ ἡ κνήμη ἀποχωρισθεῖσα τοῦ κορμοῦ πίπτει εἰς αἰματώδη λίμνην.

Ὁ ἰατρὸς σπογγίζει τότε τὰ ἐργαλεῖά του, πλύνει τὰς χεῖρας του, καταβιβάζει τὰς χεῖριδας τοῦ ἐπενδύτου του καὶ λέγει εἰς τὸν ἀκρωτηριασθέντα.

— Κλητὴ ἀνάρρωσις, φίλε μου. Σ' ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ παθῆς πλέον ποδᾶρχον εἰς αὐτὴν τὴν κνήμην, ἢ δὲν θὰ ἔχῃς τὸν χειμῶνα χιονίστρας εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρα, ἂν ἔτυχῃ νὰ κοπῇ βραχίον, διότι ὑπάρχει ἀστείότης εἰδικὴ διὰ πᾶν εἶδος ἀκρωτηριασμοῦ.

Ὁ ἀσθενὴς μετακομίζεται τότε εἰς τὴν κλίνην του, ὅπου ἀποθνήσκει ἢ θεραπεύεται. Κατὰ τὴν τελευταίαν ὁμως ταύτην περίπτωσιν εἶναι βέβαιος ὅτι τὸ ἀποκοπὲν μέλος δὲν θὰ φυτρώσῃ πλέον καὶ δὲν ἔχει νὰ φοβῆται τὸ μαρτύριον δευτέρως ἐγχειρήσεως.

Ἄλλ' ἂν ἀντὶ κνήμης ἢ βραχίονος πρόκηται ν' ἀποκοπῇ αἰσθημα, εἴτε ἔρως εἴτε φιλία προδοθεῖσιν, καὶ μάλιστα ἂν ὁ τοιοῦτος ἀκρωτηριασμός

ᾗναι ὁ πρῶτος, τότε ὄχι μόνον ὀριμότερος καὶ διαρκέστερος εἶναι ὁ πόνος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἠθικὴ ἐγχείρησις δὲν ἔχει κἂν τὸ ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα τῆς χειρουργικῆς μάχιρας, τῆς ἀπαλλακτοῦσης ἡμᾶς εἰς χεὶ ἀπὸ τοῦ σαπρὸν μέλος. Τὴν διαλυθεῖσαν φιλίαν θὰ διαδεχθῇ ἄλλη φιλία καὶ τὸν προδοθέντα ἔρωτα ἄλλος ἔρως, μέλλοντες κ' ἐκεῖνοι νὰ διαλυθῶσι καὶ νὰ προδοθῶσιν. Ἡ ἀδυσώπητος πείρα θὰ λέγῃ εἰς ἡμᾶς: « Ἄρου σὲ εἶχα ἤδη εἰδοποιήσει, διατὶ ἐξήτησες νέους ἔρωτας καὶ νέας φιλίας » καὶ θὰ ὑποβάλλῃ ἡμᾶς εἰς νέαν ἐγχείρησιν. Ἄλλ' ἅμα στρέψῃ τὰ νῶτα, θὰ προσέλθῃ καὶ πάλιν ἡ ἐλπίς νὰ ματαιώσῃ τὸ ἔργον τῆς πείρας καὶ νὰ καταστήσῃ νέαν ἐγχείρησιν ἀναγκαίαν, καὶ τοῦτο διαρκεῖ μέχρι τοῦ τάφου. Ὀλίγοι τῶ ὄντι εἶναι οἱ προνομιούχοι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἀρκεῖ ἐν μόνον μάθημα τῆς πείρας νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ πάσαν ὑποτροπὴν καὶ πολλοὶ οἱ ἐπιμένοντες νὰ ἐλπίζωσι καὶ νὰ βασανίζωνται ἰσοθίως.

Ὁ Ὀλιβιέρου ἦτο μόλις εἰκοσκαετῆς ὅταν ἦναγκάσθη ν' ἀπλωθῇ ἐπὶ τῆς ἀπαισίας χειρουργικῆς κλίνης ὑπομένων τὸν πρῶτον καὶ ὀδυνηρότατον ἀκρωτηριασμόν. Ἐνῶ ἐσπάρασσε τὰ σπλάγγνα του ὁ πόνος, ἤκουεν εἰς τὸ γειτονικὸν οἶκον τὸν γέλωτα φαιδρῶ ὀμίλου νεανίσκων εὐθυμούντων μετὰ γυναικῶν καὶ ἄδόντων ἐν γροθὴ τὴν ἐπώδον τοῦ γνωστοῦ ἄσματος τοῦ Βερνζέρου:

Ὅταν εἶναι κανεὶς νέος, εὐτυχεῖ κ' εἰς ἀχυρῶνα.

Τοῦτο εἶναι ψεῦδος τὸ ὅποιον φαίνεται ὑπαγρευθὲν ὑπὸ ἰδιοκτῆτος ἐπιθυμοῦντος νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ ὑπερῶν του, καὶ κάκιστος στίχος ποιητοῦ, ὅστις